

Sygn. akt V W 2355/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: aplikant sędziowski E. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 listopada 2014 r. sprawy, przeciwko **A. K.** s. J. i B. z domu O., ur. (...) we W. obwinionego o to że:

działając jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy Al. (...) nie opłacił składki na Fundusz Pracy za miesiąc luty 2014 r. od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r., naliczonej w kwocie 493,92 zł,

tj. za wykroczenie z art. 122 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650) w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit c, ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650)

Orzeka

1) Obwinionego A. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 122 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wymierza karę grzywny w wysokości 3000 (trzy tysiące) złotych.

2) Zasadza od obwinionego 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 2355/14

UZASADNIENIE

A. K. został obwiniony o to, że działając jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy Al. (...) nie opłacił składki na Fundusz Pracy za miesiąc luty 2014 r. od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r., naliczonej w kwocie 493,92 zł,

tj. za wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650) w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit c, ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650).

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. jest Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy Al. (...) i z racji pełnionej funkcji – jako osoba reprezentująca pracodawcę – jest osobą odpowiedzialną za terminowe regulowanie składek na Fundusz Pracy.

Podczas przeprowadzonej w dniach 3, 9, 23, 28 i 30 kwietnia 2014 roku kontroli w zarządzanej przez A. K. firmie, Państwowa Inspekcja Pracy ujawniła, iż w firmie tej zatrudnionych było na podstawie umów cywilnoprawnych 12 cudzoziemców. Na podstawie listy płac (...) za miesiąc luty 2014 r. ustalono, iż wskazanym zleceniobiorcom naliczono do wypłaty wynagrodzenie w kwotach nie mniejszych niż określono w wydanych dla nich zezwoleniach na pracę, tj. każdej z kobiet po 1680 złotych brutto. Naliczona składka na Fundusz Pracy za miesiąc luty w kwocie 493,92 złotych do dnia 30 kwietnia 2014 roku nie została opłacona.

Przyczyną braku płatności była niekorzystna sytuacja ekonomiczna spółki, której konta bankowe, z powodu niuregulowania zobowiązań wobec Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zostały zajęte przez komornika.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego A. K. /k. 2/ oraz protokołu kontroli /k. 4-13/.

Obwiniony A. K. w złożonych wyjaśnieniach oświadczył, iż do zarzuconego mu wnioskiem o ukaranie wykroczenia doszło z powodu niekorzystnej sytuacji finansowej spółki, której płynność finansowa została ograniczona. W związku z egzekucją zobowiązań wobec Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych konta spółki zostały zajęte przez komornika. /k. 2 wyjaśnienia obwinionego A. K./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę A. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach w postaci protokołu kontroli /k. 4-13/, która została przeprowadzona przez Państwową Inspekcję Pracy w firmie zarządzanej przez obwinionego. Dokumenty te ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Na podstawie powyższych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z tytułu składki na Fundusz Pracy za miesiąc luty 2014 r..

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął również pod uwagę wyjaśnienia złożone przez obwinionego A. K., dając im w pełni wiarę /k. 2/. Wyjaśnienia obwinionego A. K. były logiczne i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych.

Obwinionemu A. K. zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Odpowiedzialności wykroczeniowej określonej w powołanym przepisie podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub nie opłaca ich w przewidzianym przepisami terminie. Zgodnie zaś z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, za osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia, opłacają pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne.

Obwiniony zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 201 § 1 ksh i art. 204 ksh, jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy Al. (...), zobowiązany był do reprezentowania spółki na zewnątrz oraz prowadzenia jej spraw. Prawo członka zarządu spółki obejmuje prawo do prowadzenia spraw spółki (czynności faktyczne) i jej reprezentowania (czynności prawne). Pojęcie reprezentacji określone w art. 204 ksh jest używane w sensie szerokim i obejmuje występowanie we wszystkich stosunkach prawnych, a zatem również tych publicznoprawnych. Należy również zważyć, iż zgodnie z § 2 niniejszego artykułu, prawa członka zarządu do reprezentowania spółki nie można ograniczyć ze skutkiem prawnym wobec osób trzecich.

A. K. nie kwestionował tego, iż jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. był zobowiązany do zajmowania się jej sprawami, w tym jej sprawami gospodarczymi i finansowymi. Ponadto zaznaczyć należy, iż okolicznością niebudzącą wątpliwości jest również to, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zobowiązana była do uiszczania obowiązkowych składek na Fundusz Pracy wobec pracowników zatrudnionych w spółce. Nie budzi wątpliwości również fakt, iż za miesiąc luty 2014 r. od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r., składka na Fundusz Pracy naliczona w kwocie 493,92 zł nie została uregulowana.

Należy w tym miejscu również wskazać, iż bez znaczenia pozostaje fakt, iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie wskazanym we wniosku o ukaranie, nie posiadała środków finansowych na pokrycie zobowiązań wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynikających z obowiązkowej składki na Fundusz Pracy. Powyższa teza jest zgodna z wykładnią przyjętego w Polsce orzecznictwa. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego odnoszącym się do kwestii niewpłacania w terminie podatków, „podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki” (vide uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 57). Powyższe orzeczenie można analogicznie zastosować w niniejszej sprawie i wskazać, iż przedsiębiorca zatrudniający pracowników, nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wynikających z obowiązkowych składek na Fundusz Pracy, tłumacząc się brakiem środków finansowych. Działalność gospodarcza winna być bowiem organizowana w ten sposób, aby zapewnić płatność podstawowych należności. Odwrotne rozumowanie prowadziłoby do bezpodstawnego zwalniania z odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za zapłatę składek oraz pozbawiania pracowników ich podstawowych praw wynikających ze stosunku pracy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina obwinionego nie budzą żadnych wątpliwości. A. K. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego z: art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W chwili popełnienia czynu obwiniony był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowań obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zagrożone jest karą grzywny nie niższej niż 3.000 zł. Orzeczona kara grzywny w najniższym możliwym wymiarze 3.000 złotych – przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej obwinionego, jest sprawiedliwa. Nie ma potrzeby wymierzania surowszej kary grzywny. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzenie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach

w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 300 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.